

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2655/24
22.8.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца “Електродистрибуција Србије” д.о.о. Београд из Београда, Булевар уметности број 12, чији је пуномоћник Милутин Радоичић, адвокат из Београда, Поштански фах 107, 11158 Београд 118, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Р. Марковић, адвокат из Београда, ул. Максима Горког број 30, поштански фах 7, 1118 Београд 32, ради неоснованог обогаћења, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 2674/23 од 09.02.2024. године, исправљеној решењем о исправци Другог основног суда у Београду П 2674/23 од 31.05.2024. године, у седници одржаној дана 22.08.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П 2674/23 од 09.02.2024. године, исправљена решењем Другог основног суда у Београду П 2674/23 од 31.05.2024. године у ставу другом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка из става трећег изреке пресуде Другог основног суда у Београду П 2674/23 од 09.02.2024. године, исправљене решењем Другог основног суда у Београду П 2674/23 од 31.05.2024. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 184.381,77 динара у року од 15 дана од дана пријема решења, под претњом извршења.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 2674/23 од 09.02.2024. године, исправљеном решењем о исправци Другог основног суда у Београду П 2674/23 од 31.05.2024. године, ставом првим изреке укида се решење о издавању платног налога Другог основног суда у Београду П 3543/19 од 12.09.2019. године. Ставом другим одбија се захтев којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоцу исплати износ од 634.318,60 динара са затезном каматом почев од 29.03.2019. године до коначне исплате.

Ставом трећим изреке обавезује се тужилац да туженом накнади трошкове

парничног поступка у износу од 231.393,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац, побијајући је у ставу другом и трећем изреке из свих законом прописаних разлога из члана 373 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Тужени је благовремено одговорио на жалбу. Трошкове другостепеног поступка је тражио и определио.

Испитујући правилност ожалбене пресуде на основу овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП ("Службени гласник РС" бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 др. закон), Апелациони суд је оценио да жалба тужиоца није основана у погледу одлуке о главној ствари, а да је делимично основана у погледу одлуке о трошковима поступка.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је власник непокретности у улици ... у Радници тужиоца су дана 26.02.2019. године изашли на предметно мерно место на коме је тужени регистровани корисник и то за ЕД број ... и том приликом су сачинили записник о контроли мерног места К1 бр. 0073512 у ком је констатовано да на мерном месту не постоје бројило и осигурачи, али постоји трофазна директна веза од стуба до пословног објекта која представља вод немерене електричне енергије, на основу тог записника је истог дана сачињен записник о неовлашћеном коришћењу електричне енергије К2 бр. 002854 у ком је констатовано исто чињенично стање и дат налог за искључење струје а на основу оба записника је 26.02.2019. године сачињен рачун број 60198-30021626 за електричну енергију по основу записника о неовлашћеној потрошњи у коме је туженом обрачунат дуг за период од 08.11.2018. године до 26.02.2019. године на мерном месту ... у укупном износу од 691.122,67 динара са роком плаћања до 28.03.2019. године. Суд је вештачењем у току поступка утврдио да је тужени погрешно применио цене за обрачун неовлашћене електричне потрошње приликом сачињавања рачуна те да износ дуга по основу неовлашћеног коришћења електричне енергије у конкретном случају износи 634.318,60 динара. У предметном спору је истакнут захтев за плаћање накнаде за утрошену електричну енергију за потребе непокретности чији је власник тужени који тврди да је у периоду када је настао предметни дуг власник непокретности за чије потребе је коришћена електрична енергија био ББ који је са тужиоцем постигао споразум којим је обухваћен дуг по основу неовлашћене потрошње електричне енергије. Предметни споразум је закључен између ББ и тужиоца, а односи се на адресу ...

Поступајући по налогу из решења Апелационог суда у Београду Гж 894/23 од 30.06.2023.године, првостепени суд је утврдио да је фактички у спорном периоду предметну непокретност користио ББ, те да је накнада за утрошену електричну енергију, која се туженом ставља на терет регулисана споразумом о плаћању потраживања по основу неовлашћене потрошње електричне енергије између тужиоца и ББ за спорни период на предметном објекту непокретности, због чега је одбио тужбени захтев тужиоца.

Првостепени суд је правилно и потпуно утврди чињенично стање и на исто правилно применио материјално право, те за своју одлуку дао јасне и потпуне разлоге,

које као правилне, прихвата и овај суд као другостепени, па пресуду детаљно не образлаже, на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП-а.

Супротно жалбеним наводима, у конкретном случају се не ради о приступању дугу. Наиме, одредбом члана 451 Закона о облигационим односима – ЗОО (Сл. лист СФРЈ", бр. 29/78, 39/85, 45/89 - одлука УСЈ и 57/89, "Сл. лист СРЈ", бр. 31/93, "Сл. лист СЦГ", бр. 1/2003 - Уставна повеља и "Сл. гласник РС", бр. 18/2020)ЗОО прописано је да уговором између повериоца и трећег, којим се овај обавезује повериоцу да ће испунити његово потраживање од дужника, трећи ступа у обавезу поред дужника. Да би оваква обавеза била установљена, приступање дугу мора бити јасно и недвосмислено исказано, што у конкретном споразуму није случај.

Наиме, предметни споразум, који тужени није спорио, закључен је између овде тужиоца, као повериоца, и ББ, као дужника, те је истим утврђено да дуг дужника укупно износи 20.214.328,39 динара по рачунима за неовлашћену потрошњу електричне енергије, у оквиру којих су и 3 рачуна за адресу ..., при чему чланом један споразума ББ, као дужник, признаје дуг у целости. Ни у једној одредби наведеног споразума се не указује да се ради о дугу овде туженог, нити о томе да дужник приступа дугу овде туженог.

Како у уговору о приступању дугу, приступање дугу мора бити јасно и недвосмислено исказано, те како се обавеза по споразуму разликује по предмету и по субјекту на коме лежи обавеза, неосновано је указивање тужиоца на одредбе Закона о облигационим односима која регулише приступање дугу, као и на обавезу туженог да пријави да више не користи предметну електричну енергију, имајући у виду одредбе споразума.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, налазећи да код правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања и правилне примене материјалног права нису од утицаја на доношење другачије одлуке.

Међутим, делимично је основана жалба тужиоца у погледу одлуке о трошковима поступка. Наиме, у ситуацији када није било места вођењу поступка, странка која је иницирала поступак и која је изгубила спор дужна да је да противној страни накнади парничне трошкове. Одредбом члана 155 став 1 ЗПП-а прописано је да је странка дужна да независно од исхода парнице накнади противној странци трошкове које је проузроковала својом кривицом. У конкретном случају, из стања у списима несумњиво произлази да је тужени изазвао вођење поступка, јер није пријавио тужиоцу да више није фактички корисник предметне непокретности и обвезник плаћања, већ да је то ББ, те тужилац има право на накнаду трошкова за састав тужбе са предлогом за издавање платног налога, јер је тек након издавања платног налога и изјављеног приговора (у ком такође није указао да није више фактички корисник спорне непокретности) у току поступка поводом приговора против платног налога закључен споразума дана 01.12.2021. године, од када су сви трошкови које је тужилац проузроковао туженом неоправдани.

Применом цитираних одредби тужилац је обавезан да туженом надокнади све трошкове првостепеног поступка који су правилно обрачунати у првостепеном

поступку на износ од 231.393,00 динара, осим састава тужбе у износу од 10.800,00 динара и таксе на тужбу у износу од 36.211,23 динара, укупно 47.011,23 динара, које трошкове је својим понашањем скривио, те су трошкови које тужилац треба да надокнади туженом, с обзиром на успех у спору, смањени за износ трошкова које је тужени скривио.

Са свега изложеног одлучено је као у ставу првом и другом изреке на основу одредбе члана 390 и 401 тачка 3 ЗПП, а како је тужилац са жалбом успео у сразмерно незнатном делу, само у погледу висине одлуке о трошковима првостепеног поступка, а трошкови састава одговора на жалбу нису нужни, одлучено је као у ставу трећем изреке, на основу овлашћења из члана 165 у вези члана 153 и 154 ЗПП.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић